HARLEQUIN®

HISTORICKÁ ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Kapitán a jeho paní

Annie Burrowsová

KAPITÁN A JEHO PANÍ

Překlad

Blažena Veselá

Milá čtenářko,

některé příběhy z mých sérií se Vám možná zdají příliš rozprostřené v čase, tedy že nenásledují hned po sobě. Tak je tomu třeba u série Čtyři kamarádi, jejichž první část jste si mohla přečíst už na jaře minulého roku, a se závěrečným příběhem přicházím počátkem roku letošního. Jeho autorkou je opět Annie Burrowsová a pojmenovala ho Kapitán a jeho paní. *Ta dlouhá prodleva je způsobena tím, že autorky nejsou roboti a napsání několikadílné série jim pochopitelně zabere nějaký čas. Věřím však, že o to více oceníte její kvalitu.*

Helen Dicksonová je Vám známá už dlouhá léta a její romance patří v celém světě k nejčtenějším. I tentokrát Vás jistě potěší svým příběhem V Labyrintu tajností, *který je tak trochu výjimečný tím, jak se jeho hrdinka vypořádá s velkým podvodem.*

Do nového roku bych Vám rád popřál samé krásné zamilované příběhy a hlavně hodně lásky.

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

KAPITÁN A JEHO PANÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Captain Claims His Lady

První vydání:
Mills & Boon, 2018

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4890-7 (EPUB)
978-83-276-4891-4 (MOBI)
978-83-276-4892-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dveře přístavního hostince byly tak nízké, že se kapitán Bretherton musel přikrčit, aby jimi prošel. Sotva se ocitl uvnitř, zběžně přelétl pohledem osazenstvo zakouřeného výčepu. Byl nevlídný říjnový večer a kapitán upřímně doufal, že tu nenarazí na nikoho ze své bývalé posádky. Schůzka svolaná do salonku v zadní části domu totiž měla být tajná.

Se skřípěním zubů si razil cestu houfem přiopilých přístavních dělníků a námořníků a přemítal, jak markýze z Rawcliffu u všech všudy napadlo uspořádat schůzku zrovna tady. Honosil se přezdívkou Zeus, tedy vševědoucí, v tomhle případě jí ale neudělal právě čest.

Ke dveřím salonku navíc postavil na stráž jednoho ze svých nejlépe zapamatovatelných lokajů. Kendall sice měl na sobě odřený prostý kabát a na hlavě umaštěný klobouk, svým vystupováním však nenechal nikoho na pochybách, že je sloužícím šlechtice.

Harry ke Kendallovi přistoupil rázným krokem a pohlédl mu zpříma do očí. Moc rád by v tu chvíli věděl, jaké rozkazy mu Zeus dal. Zdaleka si nebyl jistý, že by Kendalla přemohl, kdyby mělo dojít na potyčku. Lokaj měřil bezmála dva metry, svaly měl

jako Herkules a svému pánovi byl bezmezně oddaný. Harry navíc už dávno nebyl v nejlepší formě.

Nezbývalo tedy než doufat, že se mu podaří vymoci si vstup lstí.

„Dobrý večer, Kendalle," pozdravil naoko důvěrným tónem, jako by byli staří známí.

„Vás jsem tu dneska večer nečekal, pane," podivil se sloužící.

To ovšem dávalo smysl. Zeus totiž celou záležitost domluvil s Odysseem, aniž se s Harrym poradil, natož aby ho přizval. Kdyby Harry náhodou nevyslechl několik rozhovorů mezi lady Rawcliffovou a lady Becconsallovou, možná by se nikdy nedozvěděl, co jejich manželé chystají.

Za jeho zády.

„Mám rozkaz pustit dovnitř jenom tři námořní důstojníky, pane," vysvětloval Kendall téměř omluvně. Harry se vytáhl do celé své výšky, a k tomu ještě pozvedl bradu, aby v plné míře využil těch pár centimetrů, které měl oproti sloužícímu navíc. Nenašlo se mnoho lidí, k nimž by Kendall musel doslova vzhlížet.

„Chtěl jste říct ještě tři *další* důstojníky kromě mé osoby, viďte?" vymýšlel si Harry rychle. „Troufám si tvrdit, že přesně tak to totiž jeho lordstvo myslelo."

„Eh, no ovšem," usmál se Kendall nuceně, zdálo se ale, že se mu ve skutečnosti ulevilo. Neměl totiž chuť měřit síly s hostem svého pána o nic víc, než se do pranice chtělo Harrymu. Raději mu úslužně otevřel dveře.

Harry tak úspěšně zdolal první překážku a vítězoslavně vešel do salonku.

Čtyři muži usazení u zašlého, zčernalého stolu

zmlkli. Zeus sedící včele podezíravě přimhouřil oči a nesouhlasně semkl rty, čímž dal jasně najevo, co si o Harryho nenadálém příchodu myslí.

Harry na oplátku probodl muže u stolu jednoho po druhém opovržlivým pohledem, načež upřel oči na Zeuse a tázavě povytáhl obočí.

Takové lidi tedy Rawcliffe vybral, aby vyšetřili vraždu jejich bývalého druha ze studií? Vložil důvěru v opilce, násilníka a nenapravitelného hazardního hráče? Harry by žádnému z nich nevěřil ani dobrý den.

Rawcliffe mu nevěřícný pohled oplatil výrazem chladné přezíravosti. Mohli tak na sebe zírat donekonečna, kdyby kapitán Hambleton nedopil své pivo a s hlasitým říhnutím netřískl korbelem o stůl.

V tu chvíli odtrhl Rawcliffe pohled od Harryho a zadíval se na kapitána Hambletona s tak chladným opovržením, divže se stůl nepotáhl jinovatkou.

Kapitán Hambleton jeho mrazivý pohled snesl s bohorovností muže, který si prošel nejednou bitvou. „Hodláte nám konečně sdělit, jakou službu od nás požadujete, pane, nebo čekáme ještě na někoho?“ protáhl.

Harry využil příležitosti, kterou mu kapitán Hambleton nechtěně poskytl, odsunul od stolu židli, posadil se a založil si ruce na prsou.

„Myslím, že můžu beze všeho pokračovat,“ prohlásil Rawcliffe rezignovaně. „Víte už, že úkol, kterým po řádné úvaze pověřím jednoho z vás, není pro slabé povahy. Ostatně jsem to dal každému z vás jasně najevo, hned jak jsem vás oslovil. Budete se muset zachovat způsobem, který by leckomu…“ krátce pohlédl na Harryho a významně přimhouřil oči, „mohl

připadat nečestný. Pokud se to někomu z vás příčí, prosím, aby odešel dřív, než přistoupím ke konečné volbě."

Nikdo se nehnul z místa. Kromě Harryho se totiž jednalo o lidi, kteří neměli mnoho zábran. Poručík Nateby byl surovec, neblaze proslulý tím, že muže, kterým velel, pod sebemenší záminkou trestal bitím. Poručík Thurnham se díky své závislosti na hazardních hrách dostal do tak svízelné finanční situace, že byl ochoten udělat téměř cokoli, jen aby se vyhnul vězení pro dlužníky, a kapitán Hambleton své svědomí dávno utopil v alkoholu.

„Jakým způsobem ale hodláš z téhle studnice *talentů* vybírat?" rýpl si do Rawcliffa Harry a jeho hlas zněl poněkud posměšně a zároveň nahněvaně. V tomhle ohledu si zkrátka nedokázal pomoci. Rawcliffe totiž podle něho vůbec neměl do téhle choulostivé záležitosti zatahovat nikoho cizího.

„Můžeme tahat stébla slámy," ušklíbl se kapitán Hambleton.

„Ano," souhlasil poručík Thurnham nadšeně. „Necháme rozhodnout osud."

„Určitě na ten váš… úkol chcete jenom jednoho?" ujišťoval se poručík Nateby, který v prstech neustále nervózně otáčel sklenkou brandy. „Pokud je to tak obtížné a nebezpečné, jak jste naznačil ještě před příchodem tady kapitána Brethertona," řekl a poněkud sarkasticky se na Harryho usmál, „mohlo by nám usnadnit práci, kdybychom spojili síly."

„Nic takového," ozval se poručík Thurnham nesouhlasně. „Pak bychom se museli taky dělit o odměnu. Ledaže byste každému z nás vyplatili hezky celou původní částku. Co říkáte, Rawcliffe…?"

„Je to práce pro jednoho muže, který bude pracovat sám," prohlásil Rawcliffe neústupně.

„No dobrá," pokrčil poručík Thurnham rezignovaně rameny, „pojďme tedy losovat. Usnadní vám to rozhodování, kterého z nás vybrat."

Harry věděl předem, kdo z nich by to měl být. Vždyť Archie patřil mezi jeho nejstarší přátele. Jestli měl někdo z přítomných právo dopadnout jeho vraha a pohnat ho před spravedlnost, byl to on. Rawcliffe s Becconsallem neměli na tu práci nikoho najímat. Zvlášť když věděli, že Harry by se jí zhostil zcela nezištně.

„To zní rozumně," přikývl Rawcliffe, čímž Harryho ještě víc dopálil. „Kendalle!" houkl.

Lokaj vystrčil hlavu zpoza dveří. „Ano, pane?" ozval se úslužně.

„Sežeň někde čtyři stébla slámy. Tři zkraťa jedno nech delší. Potom se vrátíš a každý tady z těch čtyř pánů si jedno vytáhne, přesně podle pravidel."

„Ano, pane, provedu!" vyhrkl Kendall a okamžitě se měl k odchodu.

Harry bezděčně sevřel ruce v pěst. Všech pět mužů sedělo u stolu mlčky, ticho narušil jen kapitán Hambleton, který sáhl po džbánu a dolil si pivo.

Harry se v duchu tázal, jak Rawcliffe s Becconsallem vůbec mohli dát před ním přednost takovým individuím. Byla sice pravda, že Harry po návratu do Anglie vypadal jako pouhý stín svého bývalého já a také se tak cítil. A navíc v té době hodně pil. Ale i podroušený a s polovinou svých někdejších sil byl rozhodně vhodnějším a spolehlivějším kandidátem, než kterýkoli z pochybné trojice, kterou tu měl před sebou.

Kendall byl zpátky cobydup, i když bylo s podivem, kde se mu v téhle díře na samém břehu moře podařilo najít slámu. Chtěl stébla podat svému pánovi, Rawcliffe ho však zarazil.

„Radši ať si pánové tahají z tvé ruky. Jestli bude někdo zklamaný, aspoň mě pak neobviní, že jsem losování zmanipuloval."

„To zní férově," prohlásil Thurnham nedočkavě a užuž natahoval ruku.

„Tak moment," krotil ho kapitán Hambleton. „Měli bychom si tahat podle hodnosti."

Kendall zachoval důstojnost způsobem hodným majordoma a káravě povytáhl obočí. „Losovat se bude," prohlásil neochvějně, „v pořadí od dveří. A nejblíž ke dveřím sedí tento pán." Natáhl pěst, v níž svíral stébla, k poručíku Natebymu, který se samolibě ušklíbl a ležérním pohybem ruky si jedno vytáhl.

Nedalo se říct, jestli je v porovnání s těmi, která Kendall dosud svíral v pěsti, dlouhé, nebo krátké.

„Vyhrál jsem?" zeptal se nicméně Nateby, jehož schopnosti logického uvažování zjevně nebyly nejoslnivější.

To už však Kendall nabídl stébla Thurnhamovi. Jeho slámka byla stejně dlouhá jako Natebyho, což znamenalo, že tu delší musí mít Kendall stále ještě v ruce.

Kendall natáhl pěst k Harrymu. „Jste na řadě, kapitáne," řekl.

Harry si zbývající dvě stébla pozorně prohlížel a srdce mu divoce tlouklo. Usilovně si přál vytáhnout to delší. V uplynulých několika letech ztratil příliš mnoho. Velitelský post, svobodu, zdraví, sebeúctu

a nakonec ještě plachého, ale věrného přítele Archieho. Nechtěl přijít také o příležitost pomstít jeho předčasnou smrt. To by byla poslední kapka.

Zavřel oči, zhluboka se nadechl, uchopil jedno ze zbývajících stébel a zatáhl. Trvalo mu o zlomek vteřiny déle než ostatním vytáhnout slámku z Kendallovy pěsti celou.

S úlevou si oddechl. Vylosoval si delší stéblo, takže úkol, o který tu šlo, připadl jemu.

Neúspěšné tři muže, kteří se neubránili klení a nespokojenému hudrání, Kendall vyprovodil z místnosti, takže Harry zůstal u stolu s markýzem z Rawcliffu sám.

„Nejde mi na rozum," zavrčel Harry, „jak vás s Becconsallem mohlo vůbec *napadnout* najmout někoho jiného. Od samého začátku vám přece muselo být jasné, že nejvhodnějším adeptem jsem já."

Rawcliffe nasadil kamennou tvář. „Tak jasné to rozhodně nebylo," prohlásil. „Slyšel jsi přece, když jsem říkal, že splnění úkolu bude vyžadovat nečestné jednání. A ty jsi čestný člověk."

„Nemáš tušení, jaký jsem dneska."

„Nedostal jsi přece přezdívku Atlas jen tak pro nic za nic. Ty –"

„Vidíš? Soudíš mě podle toho, jaký jsem býval ve škole. Nedovedeš si představit, jak moc jsem se od té doby změnil. A nevytahuj na mě dopisy, v nichž jsem se chlubil svými takzvanými hrdinskými činy. Většinou šlo o bohapusté chvástání."

„Na jaře jsi u mě strávil několik týdnů. Než jsem si vzal Clare –"

„A to sis nevšiml, kolik brandy mi proteklo hrdlem? Ani jak bezostyšně jsem využíval tvé pohostinnosti?

Chceš říct, že takhle se chová…?“ Harry zmlkl a prohrábl si vlasy rozechvělými prsty. Zaskočilo ho totiž náhlé vědomí, že se snaží přesvědčit přítele o své nečestnosti, jako by to snad byla přednost. Od propuštění z francouzského zajetí se přitom nepřestával trápit pocitem, že už není k ničemu, že přestal být pro druhé užitečný.

„Mé pohostinnosti jsi přestal *bezostyšně využívat*, jak jsi to sám nazval, ve chvíli, kdy jsi zjistil, že se mám ženit. A dobře vím, že od té doby žiješ ve velice skromných, až nuzných poměrech. Není to sice nezbytně nutné, ale dalo by se dodat –“

Přítel se jako vždy snažil dát Harryho činům jakýsi ušlechtilý motiv. Pravda přitom byla taková, že když se Rawcliffe s Becconsallem oženili, byli se svými manželkami tak šťastní, že se Harry nedokázal zdržovat v jejich společnosti. Ani v blízkosti jejich věčně rozzářených ženušek.

„Něco ti povím, Rawcliffe,“ začal Harry nanovo. „Ty ses posledních deset let pohyboval mezi lepšími lidmi, já se ale plavil po celém světě a bojoval s nepřáteli Anglie. Uchyloval jsem se k jakýmkoli prostředkům, jen abych je zničil. K *jakýmkoli*. Neexistuje žádný špinavý úskok, který bych někdy nepoužil, abych zachoval své lidí při životě nebo zkosil nepřítele. Nenapadlo vás s Becconsallem, že bych dokázal zajít stejně daleko, abych pohnal Archieho vraha k odpovědnosti?“

„Abych byl upřímný, nenapadlo,“ přiznal Rawcliffe. „Zdálo se, že tě nezajímá nic jiného než jak se propít ke dnu další lahve.“

To vzalo Harrymu vítr z plachet, i když si rýpnutí rozhodně zasloužil.

„Připouštím," řekl po chvíli, „že jsem nechápal, proč děláte s Odysseem takový povyk kvůli nějakým ztraceným šperkům. To mě opravdu nezajímalo ani za mák." Proč by se také trápil kvůli tretkám, které si věší na krk tlusté bohaté dámy, když venku na moři denně umírají pod palbou z děl muži, kteří by si zasloužili lepší život? „Navíc jsem viděl, že pro Odyssea je to jen příležitost, jak udělat dojem na lady Harriet. A když ses ty vydal lupiče hledat, bylo to jen rozptýlení z nudy. Stejně tak, když Archie odjel do Dorsetu na návštěvu své staré příbuzné, která se do té věci zdála být nějak zapletená, říkal jsem si, že mu udělá jen dobře, když se tě přestane držet za šosy a ukáže, co umí."

Tahle poznámka zasáhla pro změnu Rawcliffa. Své rozrušení však dal najevo pouze nervózním poklepáním prstu o nožku sklenky.

„Někdo ho ale zabil," pokračoval Harry. „A tím se všechno mění."

„Všechno ne. Upřímně řečeno ani jeden z nás si nemyslí, že bys měl žaludek použít taktiku, kterou s Odysseem považujeme za nezbytnou."

„Že bych na to neměl žaludek?" nevěřil Harry vlastním uším. „Nejsem žádný zbabělec."

„Tady nejde o zbabělost. A nechoď na mě znovu s tím, že tě málo znám. Jsi zpátky v Anglii hezkých pár měsíců a za tu dobu jsem měl dost příležitostí zjistit, do jakého člověka jsi dozrál. Vzpomeň si, že jako jediný z nás ses snažil hájit nebohou lady Harriet, když jsme ji nad ránem našli samotnou v parku. Jenom ty ses k ní choval s úctou."

„To je něco jiného. Osamělá žena…"

„Přesně o tohle tu jde," přerušil ho Rawcliffe

netrpělivě. „Jestli se ti má podařit dostat Archieho vraha před soud, budeš muset zradit jistou ženu. Urozenou ženu. Stojí na tom plán, který jsme s Odysseem vymysleli. A oprav mě, jestli se mýlím, ale svést bezbrannou pannu není zrovna věc, kterou bys provedl bez uzardění."

„Svést…?" Harry zavrtěl hlavou a zahleděl se na stéblo slámy, které dosud svíral v ruce. „Pozdě," vydechl. „Nejspíš je to můj osud." Harry se stejně nemohl zbavit dojmu, že ať udělá cokoli, nebude ve výsledku sám sebou opovrhovat víc než dosud.

„K čertu s osudem!" uhodil Rawcliffe do stolu otevřenou dlaní, až Harry nadskočil. Takový projev vzteku by u markýze nečekal. „Nemám tolik přátel, abych si mohl dovolit ztratit dalšího."

V tu chvíli Harry pochopil, proč Rawcliffe s Becconsallem jednali za jeho zády. Rawcliffe většinou působil jako chladnokrevný a bezcitný člověk, byla to však jen vnější slupka. Pod ní tlouklo srdce muže, který nesnášel nespravedlnost. Od dob svých studií v Etonu se příliš nezměnil. Alespoň ne hluboko uvnitř, kde na tom nejvíc záleželo. Přezdívku Zeus si v Etonu Rawcliffe nevysloužil jen proto, že byl ze všech nejurozenější, ale také díky svým přirozeným vůdcovským schopnostem. Tak jako Harrymu říkali Atlas nejen kvůli jeho vysoké postavě a síle, které se ve škole nikdo nevyrovnal, ale také díky ochotě, s jakou na sebe bral břímě těch, kdo potřebovali ochranu. A Becconsall, třetí z jejich bratrstva, byl Odysseus. Prohnaný a inteligentní.

Na přátelství uzavřená v jejich škole Harry nikdy nezapomněl, i když tam pobyl kratší dobu než ostatní spolužáci.

„Svést nezkušenou pannu by nemělo být kdovíjak nebezpečné," namítl.

„Nebezpečně nevypadala ani návštěva postarší příbuzné, nemyslíš? Proto jsem na ni Archieho nechal jet. Jde o to, že v Dorsetu operuje zločinec natolik mazaný, že v případě uloupených šperků trvalo někdy i řadu let, než se na krádež vůbec přišlo. Navíc má styky, díky nimž se mu podařilo dostat zlodějky šperků v přestrojení za služebné do domů vysoce postavených lidí. Ten člověk se neštítí vraždit, aby zabránil odhalení svých zločinů. Proto na něj potřebujeme nasadit někoho stejně prohnaného."

„Už jsem řekl, že jsem odhodlaný udělat všechno, co bude třeba. Dokonce jsem ochotný stát se svůdníkem. Upřímně řečeno si ale myslím, že žena, kterou jste si pro tento účel vybrali, se mnou přece jen dopadne mnohem lépe, než by dopadla s Thurnhamem nebo Natebym. Já ji aspoň nezprzním."

Rawcliffe se na něj zadíval s nečitelným výrazem ve tváři, Harry však věděl, že je to jen maska, která má skrýt jeho skutečné pocity.

„Kromě toho Archie," pokračoval Harry, „byl nejenom civilista, ale také vědec. Netušil, jak odhalit lháře nebo zločince. Zato já jsem protřelý voják a navíc jsem žil na malém prostoru s těmi nejopovrženíhodnějšími kriminálníky na světě. S chlapy, kteří se radši dali k námořnictvu, aby neskončili na šibenici."

„Byl tu ještě jeden důvod," pokračoval Rawcliffe zamyšleně, „proč jsem kandidáty hledal mezi námořníky. Schopnost ovládat loď by se mohla hodit."

Harrymu se rozbušilo srdce. „Vidíš?" vyhrkl. „A v tomhle směru se na mě můžeš spolehnout, což

by se o těch ostatních nedalo říct. Nemají moje zkušenosti.“

„Aktivní služby ale pořád ještě schopen nejsi, co?“ namítl Rawcliffe. „Kdyby došlo na boj…“

„Jsem mnohem silnější než před časem. A každým dnem se to lepší. A mohlo by se přece hodit, kdyby mě nepřítel podcenil.“

Rawcliffe přimhouřil chladné šedé oči. „V jistém ohledu vlastně *je* tvůj zdravotní stav výhodou,“ pronesl téměř radostně. „Bude to dokonalé ospravedlnění tvého pobytu v Bathu. Právě tam totiž dáma, která je pro náš záměr klíčová, v současné době pobývá.“

Harry se zamyšleně opřel o opěradlo židle. Bylo vidět, že s ním Rawcliffe začíná počítat.

„Co kdybys konečně vyklopil, jaký ďábelský plán jste to s Odysseem upekli? Teprve pak uvidím, jestli se na tu práci skutečně hodím.“

Nebo také ne.

DRUHÁ KAPITOLA

Lizzie si vzala od sloužícího pohárek čerstvě naplněný vodou z léčivého pramene a rychle se otočila. V lázních bylo toho dne ještě víc lidí než obvykle, takže si ve frontě postála celou věčnost. A dědečkovi čekání určitě připadalo nekonečné. Lizzie si ho dokázala představit, jak sedí v křesle u krbu, nervózně ťuká do podlahy vycházkovou holí a s každou uplynulou vteřinou je rozmrzelejší.

Nesnášel čekání, i když stejně neměl v úmyslu odejít, hned jak si vypije svoji každodenní dávku minerálky, která mu údajně měla ulevit od dny, protože ve městě se v době sezóny zdržovala spousta jeho starých známých. Pokaždé ještě rozvláčně klábosil s řadou lidí, i když měl léčivou vodu dávno v sobě, zatímco Lizzie postávala za opěradlem jeho křesla, nehybná jako socha, aby ji nepeskoval, že chvíli nedokáže vydržet v klidu.

Lizzie každopádně měla pocit, že dědeček bude méně popuzený, pokud to bude vypadat, že se svého úkolu zhostila, jak to šlo nejrychleji.

Když ale udělala chvatný krok zpátky, aby se vymanila z houfu lidí tísnících se kolem pramene, zavadila o něco ramenem. Jako by narazila do cihlové zdi.

Současně se ozvalo překvapené *„Ouha!“* a s ním nezaměnitelný třesk pohárku dopadajícího na podlahu.

„Ale ne… ach můj bože,“ vyhrkla Lizzie a otočila se, aby se nešťastníkovi, do něhož vrazila, omluvila. Ve výši svých očí však spatřila jen ostře řezanou bradu, nad níž se rýsovaly plné rty a poněkud tupý nos, ozdobený pihami. Zpod obočí na ni shlížely ty nejmodřejší a nejsmutnější oči, jaké kdy viděla.

„Omlouvám se,“ vysoukala ze sebe a tváře jí pánbůh ví proč jen hořely. Musela se tak často omlouvat, že do něčeho nebo do někoho vrazila, že už na to mohla být zvyklá. Jenomže tenhle muž byl hrozně… vysoký. A pevný. Většina lidí by se po nárazu jejího statného těla zapotácela, případně rovnou skácela. Vlastně byl zázrak, že na místě plném postarších a churavých lidí letos ještě nikoho nesrazila k zemi.

Tímto mužem však nehnula ani o píď.

To však zároveň znamenalo, že se po srážce ocitli velice blízko u sebe.

Lizzie rychle o půl kroku ustoupila. Rysy tváře neznámého muže se tím pádem rázem rozostřily a jevily se teď jejímu zraku jako bledý ovál s krátce sestříhanou kšticí černých vlasů v horní části.

„Váš pohárek…“ vykoktala ze sebe Lizzie nešťastně. Nemělo smysl se pro kalíšek shýbat. Netušila, kam se odkutálel, a při její krátkozrakosti by byla bláhovost snažit se ho najít. „Přinesu vám jiný…“

Měla se k odchodu, v tom však ucítila na paži pevné sevření.

„Nic takového,“ zarazil ji mohutný muž pevným hlasem. „Totiž,“ opravil se už mnohem mírnějším tónem, „chci říct, že mi nemusíte nosit jiný. Vůbec to není potřeba.“

„Ale já –“

„Ne,“ prohlásil opět neústupně a důvěrně se k ní naklonil. „Právě jste mě zachránila před strašlivým osudem,“ zamumlal. „Nepokazte svůj dobrý skutek, snažně vás prosím.“

„Před strašlivým osudem…?“ nechápala Lizzie. „Prosím?“

„Vím, že by ta voda měla dělat dobře mému zdraví, ale…“ pokrčil rameny širokými jako krbová římsa.

„Aha,“ chtěla říct Lizzie, ale zvuk, který z ní ve skutečnosti vyšel, zněl mnohem víc jako povzdech.

„Směl bych,“ řekl statný muž, „znát vaše jméno? Abych své spasitelce mohl patřičným způsobem vyjádřit vděčnost?“

Lizzie si najednou připadala trochu hloupě, že tam tak stojí sotva krůček od cizího muže a cítí se celá… Vlastně by ani nedokázala přesně říct, jak se cítí. Jisté bylo jenom to, že něco takového ještě nikdy nezažila.

Také jí došlo, že bez ohledu na pocity, jaké v ní ten muž vyvolává, neměla by mu dovolit, aby ji dál tak majetnicky držel za loket.

Pozvedla bradu.

A rychle spolkla ostrá slova, která užuž měla na jazyku. Vždyť on projevil takové pochopení pro její nemotornost. Mohla mu laskavost oplatit alespoň tím, že mu odpustí jeho opovážlivost.

„Jmenuji se…“ Lizzie se zarazila. Nemohla mu jen tak beze všeho říct své jméno. To se neslušelo, když o něm vůbec nic nevěděla.

„Slečna…?“ pobídl ji.

Lizzie věděla, že by u něj neměla stát tak blízko, nějak se ale nedokázala přimět o krok ustoupit. „Jsem celá…“ vypravila ze sebe nejistě.

„Slečna Celá?“ Neznámý naoko překvapeně povytáhl obočí. „To je zvláštní jméno,“ zavrtěl hlavou.

„Ano, totiž…“ Lizzie zalétla pohledem ke krbu, u něhož stálo dědečkovo křeslo. „Vlastně ne –“

„Tedy Necelá?“ skočil jí muž do řeči. „To se mi nezdá,“ pokračoval. „Nevypadáte, že by vám něco chybělo. Podle mě jste slečna Bezchybná.“

Lizzie se zadrhl dech v hrdle. Napadlo ji, že s ní neznámý snad *flirtuje*, i když něco takového nedávalo smysl. Dokud u něj ještě stála tak blízko, že mu viděla do tváře, nic nenasvědčovalo, že by neměl všech pět pohromadě.

„To jste řekl jen tak bezděčně,“ vyhrkla. Byla ale v pokušení trochu si s ním zažertovat. „Jednáte bezhlavě.“

Muž se zasmál a zdálo se, že je sám svým smíchem zaskočený. „Nejsem beznadějně bezcharakterní. Ujišťuji vás, že jsem jednal zcela bezelstně, když jsem se vás tak bez obalu zeptal na jméno.“

„Bez váhání vám však můžu říct, že to působilo poněkud bezostyšně.“

„Bezesporu vám to mohlo připadat bezohledné, uznávám.“

„Tak bezprecedentní to zas nebylo,“ usmála se Lizzie. „Jen se obávám, že náš rozhovor začíná být bezmála bezobsažný.“

„Cítím se bezmocný, když pro mě zůstáváte slečnou Bezejmennou.“

„Také já jsem bezradná.“

Opodál si někdo významně odkašlal a Lizzie si uvědomila, že s neznámým překážejí v cestě lidem, kteří se snaží dostat k prameni nebo naopak od něj odejít pryč.

Vysoký modrooký muž se zlomil v pase. „Omluvte mě, slečno Bezejmenná, ale budu se muset poroučet."

„Ach," vydechla Lizzie, které se najednou nedostávalo slov. Překvapená ale nebyla. Muži jako on nepostávají s ženami, jako byla ona, a nevyměňují si s nimi slovní hříčky donekonečna. Na chvíli ho možná dokázala pobavit, nebyl ale slepý. Lizzie byla vysoká, neohrabaná a neuměla se hezky oblékat. Snad jen svou tvář by neoznačila za vyloženě ošklivou a měla stříbřitě lesklé blond vlasy, které by nejspíš dokázaly poblouznit řadu mužů, kdyby rostly na hlavě menší a křehčí ženy.

Jenomže Lizzie měla do křehkosti daleko.

Zatímco jí hlavou vířily podobně neveselé myšlenky, neznámý zmizel v davu. Bylo až s podivem, jak rychle se tak vysoký muž dokázal ztratit. Vždyť byl dobře o hlavu vyšší než Lizzie.

Proklínala svou zatrolenou krátkozrakost a litovala, že jí dědeček nedovolí nosit brýle mimo dům. Považoval totiž brýle na dámském obličeji za nepřístojnost a Lizzie mu nedokázala odporovat. Měla pocit, že mu musí být vděčná za všechno, co pro ni kdy udělal. Vždyť nebýt jeho…

Lizzie si povzdechla, pevně sevřela v ruce pohárek naplněný údajně léčivou vodou a zamířila zpátky k místu, kde na ni dědeček čekal a krátil si chvíli hovorem s lázeňskými vdovami a starými známými.

„S kýmpak ses to bavila, slečinko?" zajímal se hned a zaškaredil se na ni přes okraj pohárku, který mu vtiskla do dlaně.

„Netuším," přiznala Lizzie smutně. „Nepředstavil se mně."

„To mě nepřekvapuje," prohlásil dědeček. „Za

našich časů džentlmen hezky počkal, až ho někdo představí, než se dal s dámou do řeči."

„Jenomže já do něj vrazila, až mu pohárek na vodu vyletěl z ruky."

„Aha. Tak takhle to tedy bylo," zabručel dědeček, načež se obrátil zpět k jisté paní Hutchensové a navázal s ní na rozhovor spočívající ve výměně klepů. Lizziino setkání s neznámým mužem očividně pustil z hlavy.

Pro Lizzii to vlastně bylo zklamání. Chvilku si totiž pohrávala s představou, jak by se dědeček asi tvářil, kdyby řekla, že *takhle* to nebylo. Že ve skutečnosti s ní vysoký modrooký muž nestydatě flirtoval. Zahrnul ji komplimenty a nakonec ji požádal, aby s ním utekla.

Jenomže takovými řečmi by si vysloužila jen přísné napomenutí. Nebyla typ děvčete, s kterým by pánové flirtovali, a dědeček si toho byl moc dobře vědom. Její vzhled obryně by nějaký ten muž mohl být ochoten přehlédnout snad jedině díky závratnému věnu.

Jenomže Lizzie neměla ani vindru.

Stejně ale v duchu nepřestávala na nečekané setkání myslet. Od srdce se s neznámým zasmáli a Lizzie si říkala, že něco takového by přece muž mohl ocenit. Vzhled není všechno, bystrá mysl má také něco do sebe.

Byl čas jít, Lizzie však tentokrát nedoprovázela dědečka se svěšenými rameny jako obvykle, ale nesla se s hlavou hrdě vztyčenou.

Nemohla totiž vědět, jestli ji náhodou *někdo* zpovzdálí nesleduje.

TŘETÍ KAPITOLA

„Hezky od plic jsem jí pověděla," říkala právě lady Mainwaringová, „co si o tom myslím…"

Lizzie seděla s hlavou na stranu a s pohledem upřeným k nejupovídanější vdově v celém Bathu, její myšlenky se však ubíraly úplně jiným směrem. Její slabý zrak jí totiž přinášel alespoň jednu výhodu. Nikdo nečekal, že mu bude při hovoru soustředěně hledět do tváře, jako by hltala každé jeho slovo.

Lizzie se aspoň snažila na lady Mainwaringovou usmívat, protože baculatá panička ji děsila méně než většina lázeňské společnosti. Lizzie si byla jistá, že jakmile se rozejdou, bude ji za jejími zády pomlouvat, do očí jí ale na rozdíl od ostatních matron nikdy neřekla nic ošklivého. Lady Mainwaringová se jí například neptala, proč se trochu lépe neupraví, nedoporučovala jí modistky, které zaručeně vědí, jak zakrýt vady na kráse, ani naoko soucitně nevzdychala nad tím, jak je dneska těžké najít v Bathu mladé muže na ženění.

„Dovolte, ctěné dámy," ozval se najednou hlas obřadníka, až Lizzie nadskočila leknutím. Tolik se snažila věrohodně předstírat, že lady Mainwaringovou poslouchá, že ho vůbec neviděla přicházet.

„Mám tu jistého džentlmena, kterého bych vám rád doporučil jako tanečníka, slečno Huttonová."

„Jako tanečníka?" nevěřila Lizzie svým uším.

„Dovolte, abych vám představil kapitána královského námořnictva, pana Brethertona," řekl obřadník a mávl rukou na někoho, kdo podle všeho stál hned za ním.

„Kapitán Bretherton?" Od námořnictva? Lizzie zamžourala do prostoru za obřadníkovým ramenem a uviděla, že se tam ve zlatavé mlze prozářené světlem svíček tyčí úctyhodná postava. Srdce jí poskočilo. Byl to neznámý, na něhož doslova narazila ráno u pramene. Nikdo jiný to být nemohl. Druhý tak vysoký a rozložitý muž se v Bathu rozhodně nevyskytoval.

„Slečno *Huttonová*," pronesl hlas, který Lizzie okamžitě poznala. Zvláštním způsobem ji rozechvíval. Připadala si v tu chvíli trochu jako lovecký pes, když narazí na čerstvou stopu. „Je mi ctí, že jsem se s vámi mohl seznámit."

„Jémine!" vyhrkla lady Mainwaringová, když k ní kapitán přistoupil a sklonil se, aby jí políbil ruku. To slůvku shodou okolností vyjadřovalo také Lizziiny pocity.

„Kapitáne Brethertone," řekla však nahlas a udělala pukrle. Jenomže při tom dloubla lady Mainwaringovou nechtěně loktem do žeber, až se ctihodná dáma zapotácela.

Lizzie si říkala, že by si měla úklony víc nacvičovat. Nedokázala si při nich hlídat lokty, protože měla dost práce s koleny, která bylo třeba ladně pokrčit a neztratit při tom rovnováhu. Lokty roztažené do stran jí pomáhaly udržet balanc. A lady Buntingfordová,

která se ji snažila naučit *vše, co dáma potřebuje umět*, nad tím mávala rukou s tím, že se jí aspoň daří provést celý manévr jakžtakž plynule. Hrozilo ovšem, že osoby nebo předměty v Lizziině bezprostřední blízkosti tak přijdou k úhoně.

„Dovolte, abych vás doprovodil do tanečního sálu," pronesl kapitán Bretherton a Lizzii se v zorném poli objevila ohromná ruka v bílé rukavici.

Přijala nabízené rámě, vděčná, že nevidí výraz v kapitánově tváři. Nebohý džentlmen dozajista své žádosti o tanec vzápětí trpce litoval, když viděl, jak je Lizzie nemotorná.

„Jste velmi odvážný," vyhrkla bezděčně a začervenala se. Přesně takové věci se neslušelo říkat pánovi, s nímž měla tančit.

Jenomže na tom stejně nezáleželo. Bylo jasné, že po půlhodině, kdy bude muset na parketu překračovat popadaná těla nešťastníků, které Lizzie při tanci srazí k zemi, se kapitán rozloučí a zmizí navždy.

Lizzie si povzdechla. Snění inspirované jejich ranním setkáním bylo tak krásné. Měla dojem, že aspoň chvilku se jí dařilo být *pohotová a vtipná*. Teď však hrozilo, že v příští půlhodině se stanou jenom věci, na které nebude později chtít ani pomyslet.

Ucítila, jak mohutná ruka, o niž se při chůzi lehce opírala, strnula.

„Odvážný? Jak to myslíte," otázal se kapitán.

„Že jste mě vyzval k tanci," přiznala Lizzie nevesele.

„Aha," kývl kapitán. „Nenapadl mě ale jiný způsob, jak bych vám mohl být představen. Celý den jsem se totiž trápil přemýšlením, jak byste se mohla ve skutečnosti jmenovat."

„Pokud vám šlo jen o tohle, nemusíme kvůli tomu podnikat další dobrodružství. Mohli bychom zajít do salonku na čaj. Hrají se tam karty."

„Čaj se bude podávat za dobrou hodinu," namítl kapitán rychle. „A navíc…"

„Nebaví vás hrát karty? Mě také ne. A dědeček by mi vstupné do karetní místnosti stejně nezaplatil. Podle něj jsou to vyhozené peníze."

„Hraní karet je vlastně vyhazování peněz," prohlásil kapitán ponuře.

Lizzie se po něm polekaně podívala. Protože se v místnosti tísnila spousta lidí, museli jít hodně blízko u sebe, takže jasně viděla, jak kapitán zatíná zuby.

„A navíc bych s vámi mnohem raději tančil."

„Opravdu? Ale já myslela…"

„Co jste si myslela?"

„Chtěla jsem říct, že jste mi ráno připadal jako rozumný člověk."

Kapitán se hlasitě zasmál. Potom se ale zadíval na Lizzii.

„Rozumný a odvážný. Můj ty bože! Dva komplimenty v tak rychlém sledu. Abych díky vám nezpychl, slečno Huttonová."

„Ale ne, já nechtěla… Tedy…" Lizzii se beznadějně pletly myšlenky i jazyk, až cítila, jak znovu rudne. Litovala, že nemá víc zkušeností s konverzací s muži. Tedy se svobodnými pány, kteří ji vyzývají k tanci. Potom by třeba při rozhovoru s kapitánem nepůsobila tak hloupě.

„K něčemu se vám přiznám," řekl kapitán a sklonil se těsně k jejímu uchu, takže jí jeho dech působil slastné mrazení v zádech.

„Ano?" pípla a měla pocit, že se začíná dusit.